06/10/2025

Κερκύρας Νεκτάριος: Ένας ατομιστής και διεκδικητής των δικαιωμάτων του. Αυτό είναι η νέα τάξη της εποχής του διακαιωματισμού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Την Κυριακή, 5 Οκτωβρίου 2025, Κυριακή Β' Λουκά, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, λειτούργησε και ομίλησε στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου στην ενορία του Κάτω Γαρούνα Μέσης Κέρκυρας.

Στην εν λόγω ενορία διακονεί με κατά Θεόν ζήλο και αγάπη, επί σειρά πολλών ετών, ο Πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος Καρύδης, ο οποίος και πλαισίωσε το Σεβασμιώτατο στη Θεία Λειτουργία, μαζί με τους Διακόνους του, π. Ευσέβιο Πανδή

και π. Σπυρίδωνα Πηγή. Επίσης, παρών στη Θεία Λειτουργία ήταν και ο Υφυπουργός Ναυτιλίας και Νησιωτικής πολιτικής, κ. Στέφανος Γκίκας.

Ο κ. Νεκτάριος, απευθυνόμενος στο πυκνό εκκλησίασμα κατά την ομιλία του, έλαβε αρχικά αφορμή από την ευαγγελική περικοπή. Τόνισε, μάλιστα, πως όταν κανείς εμβαθύνει στα νοήματά της αντιλαμβάνεται πως πρόκειται για ένα θαυμαστό απόσπασμα του θείου λόγου. Αρχικά οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι διατύπωναν την ηθική ρύση «ὃ συ μισεῖς, ἑτέρῳ μὴ ποιήσεις», δηλαδή αυτό που εσύ μισείς, αυτό που δεν θες να σού κάνουν οι άλλοι, μην το κάνεις και εσύ στον άλλον. Έρχεται λοιπόν ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός και το επαναλαμβάνει με θετικό τρόπο, λέγοντας, «πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς· (Μτ 7, 12)». Αυτή, επομένως, είναι η θέση του Θεού έναντι της δημιουργίας του. Αυτό είναι μια περιγραφή της Νέας Διαθήκης του Θεού που σύναψε με τη σάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού.

Μάλιστα, στη σημερινή αποστολική περικοπή, επαυξάνοντας, ο Απόστολος Παύλος αναφέρει στους Κορινθίους για τη σχέση Θεού ανθρώπου ότι λέγει ο Κύριος «ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺςκαὶ θυγατέρας», δηλαδή εγώ θα είμαι ο Θεός σας, ο Πατέρας σας και εσείς θα είστε οι υιοί και οι θυγατέρες μου, τα παιδιά μου. Αυτό, λοιπόν, είναι μια συμφωνία του Θεού με τους ανθρώπους καθώς είμαστε πλάσματά του.

Έτσι, αυτός ο οποίος αυτονομείται από το δημιουργό δεν έχει τύχη αγαθή. Μάλιστα, αυτό παρατηρείται και μέσα στις οικογένειες, όταν τα παιδιά αποκόπτονται από τους γονείς. Δεν έχουν τύχη αγαθή. Όσες ιδεολογίες και επιστημονικές θεωρίες θέλουν να ξεχωρίσουν απόλυτα το Θεό από τον άνθρωπο πέφτουν στο κενό καθώς ο Θεός δεν είναι απλά μια ιδέα. Είναι «ο Ων», είναι «ο υπάρχων», αυτός που ζει. Είναι πρόσωπο, ασχέτως αν δεν μπορούμε εμείς να Τον προσεγγίσουμε λόγω της σάρκας με τις παρούσες πνευματικές μας ικανότητες. Αυτό θα γίνει με το πνευματικό μας σώμα και κατάσταση στη μέλλουσα ζωή.

Έτσι, καθώς αναφέρει και η σημερινή ευαγγελική περικοπή εάν αγαπάτε όσο σας αγαπούν, δεν κάνετε κάτι το εξαιρετικό. Αυτό το κάνουν και οι μακράν του Θεού, οι αμαρτωλοί. Είναι ίσως και μία κοινωνική υποχρέωση. Ο Θεός ζητά από εμάς την υπέρβαση, αυτό δηλαδή που έκανε ο Χριστός με τη σταύρωση του. Ζητά να αγαπάμε ακόμη και τους σταυρωτές μας. Βέβαια, αυτό έρχεται σε σύγκρουση με τα δεδομένα και τις αντιλήψεις της σύγχρονης εποχής που ζούμε σε βαθμό που κάποιος όταν ενεργεί κατά αυτόν τον θεάρεστο τρόπο να θεωρείται παράλογος. Όμως, αυτό σημαίνει αγιότητα, το να υπερβούμε το ανθρώπινο, την πεζότητα και τη συνήθεια χάριν του Θεού και της αγάπης. Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο κατά φύσιν, δυστυχώς όμως ο «Ἄνθρωπος ... οὐ συνῆκεν· παρεσυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς (Ψλμ 48, 13)». Αντί να ομοιάσει στην αγάπη και στους τρόπους το Θεό, ομοίασε στα κτήνη μετά την πτώση του.

Η ανθρωπιά, όμως, είναι να υπερβούμε την κατάσταση αυτή και να φθάσουμε στην κατά φύσιν κατάσταση κοινωνίας και αγάπης με το Θεό και με τους ανθρώπους με στόχο να προχωρήσουμε ακόμη και στο υπέρ φύσιν που είναι να συγχωρήσουμε ακόμη και τον εχθρό μας. Αυτό είναι η μεγαλύτερη ευλογία. Μόνον κάποιος που το έκανε μπορεί να το κατανοήσει αυτό. Να βιώσει το αποτέλεσμα που έχει μία τέτοια στάση ζωής για την εσωτερική του ζωή, κάτι το οποίο αντανακλά και στο εξωτερικό του.

Δυστυχώς, σήμερα υπερπλεόνασε η κακία. Ο ένας εχθρεύεται και συκοφαντεί τον άλλο. Η κατάσταση γίνεται ανυπόφορη. Γιατί ο άνθρωπος χωρίς το Θεό γίνεται θηρίο. Ένας ατομιστής και διεκδικητής των δικαιωμάτων του. Αυτό είναι η νέα τάξη της εποχής του διακαιωματισμού. Πού βρίσκεται, επομένως, η ανθρωπιά, η αλληλοπεριχώρηση, η συνοχή της οικογένειας; Πού είναι η αληθινή αγάπη; Ο Θεός δε ζητά μία υποκριτική κατάσταση, ένα προσωπείο. Ζητά την ψυχή μας, να Τού δώσουμε ολόκληρη την καρδιά μας. Τι σημαίνει όμως αυτό; Σημαίνει να κάνουμε πράξη αυτό που λέμε στη Θεία Λειτουργία, δηλαδή να παραθέσουμε τον εαυτό μας και ολόκληρη τη ζωή μας αποκλειστικά στα χέρια του Θεού. Έτσι, αυτός ο

άνθρωπος ζει μια ανοδική πορεία, μία πρόγευση της Βασιλείας του Θεού βιώνοντας και το διαχρονικό μήνυμα του Ευαγγελίου που δεν είναι άλλο από την αγάπη του Θεού.

Στο τέλος, ο κ. Νεκτάριος εξέφρασε τη χαρά του για την πολυπληθή παρουσία των πιστών αλλά και για την κοινωνία του με τους ανθρώπους καθ’ όλη τη διάρκεια της πλέον των είκοσι ετών ποιμαντορίας του. Επίσης, προέτρεψε άπαντες να ζήσουμε τους λόγους και τη χάρη του Θεού στη ζωή μας την οποία μπορεί να μην τη βλέπουμε, αλλά ενεργείται στην καρδιά μας και στη ζωή μας. Τέλος, ευχήθηκε έναν καλό και ευλογημένο χειμώνα, ενώ δεν παρέλειψε να ευχαριστήσει εκ βάθους καρδίας και τον π Δημήτριο για την αφοσίωση και τη θυσιαστική του διακονία στην Εκκλησία.